

ZPRAVODAJ SK KESL RYU

NOVOROČNÍ SLOVO VAŠEHO SENSEIE

Nejdůležitější body:

- Nezapomeňte se přihlásit na letní camp co nejdříve, kapacita je letos omezena...
- Chápu některé členy SK, že oddílové příspěvky mnohdy tvrdě zasahují do rozpočtu, avšak snažíme se i přes veškeré zdravotní držet cenu tak, aby se nějak dala zvládnout. Pokud nemůžete zaplatit do uvedeného termínu tj. 15 měsíce (leden, duben) na další tři měsíce, můžeme se domluvit na pozdější platbě. Pokud však nic nenahlásíte a neuhradíte poplatky, mám za to, že zkoušíte jestli nezapomenu, což není úplně v souladu s etikou nejen bojového umění.
- Znamky ČSKe dle nového výmyslu jsou jednak ve výši 300,-Kč a jednak se již nelepí do průkazu, ale veškerá evidence, platby a tím i známky probíhá elektronicky.

Opět jeden rok za námi s číslem, který označoval filmy na začátku mého karate jako science fiction. Rekapitulace našeho SK za tento rok z hlediska úspěšnosti dopadla více jak dobře, na domácí i zahraniční půdě, kde mimo medailistů, kdy každá medaile z ME a MS měla cenu zlata jsme dosáhli i na metu nejvyšší a to mistra světa a mistra Evropy. Hovořit o dobách, kdy se většina populace chtěla stát lepšími cílevědomostí, vytrvalostí, překonáváním překážek, zkrátka realizovat se ve sportu, umění či v jiných konáních vyžadující nejen vůli, ale i intelekt je zbytečné hovořit. Materialistické myšlení dnešní doby kulminuje a chování lidí i mezilidské vztahy západního světa se negativně vyvíjí dle předpokladů bojovníků dálného východu. Tím se motivace pro mladé i starší karateky těžko hledá. Virtuální svět her zkruskuje již odmala pohled na reálný svět, mládež hledá jednodušší cesty a i ve sportu ztrácejí pochopení smyslu honit se za něčím co se dá zvládnout na ps pohovky. Často se mě ti, kteří již karate ne dělají ptají, kde beru chuť, motivaci a energii přes třicet let trénovat a stále hledat dokonalost. Karate je cesta. Je možné k němu dělat nespočet věcí které nás baví, i učit se nebo pracovat. Cesty životem jsou mnohdy nelehké a karate i ostatní boj. umění nás učí bojovat a zvládat i ty nejtěžší okamžiky. Sobec-

tví hlavně u dětí, je dnes zaviněno vizí některých rodičů o nutnosti maximálního servisu pro své dítě, nedostatečnou výchovou ve škole a v neposlední řadě televizí postrádající programy a filmy učící morálku, ohleduplnost, vděčnost a úctu k rodičům. Náklady na zápravu včetně sportu by si děti měli uvědomovat i z pohledu jejich života budoucího. Vděčnost a díky rodičům nejsou překonaným přežitkem a vyžadování jich není pošlapávání lidských práv, ale nezbytnost pro to, aby si vážili věcí, pochopili že v životě se za vše platí a rodičům je třeba náklady a servis vracet vděčností, úctou a snažením ve všech konáních. Základní práva dětí se vnímat musí, ale stejně tak děti by měly vnímat práva rodičů. Měli by si uvědomovat důležitost loajality a díky scestným návodům počítačových her a televize netápat co je správné a co ne. Nejen ti mladí, ale i ti starší často zapomínají dobro, které jim bylo nezištně dáno, ne vždy je všechno zaplacené, ne vždy roky práce a obětování nacházejí odplatu třeba ve formě pouze děkují. Lidé v dnešní době ať ti mladší či starší mají mnohdy pocit, že určitý servis pro ně je automatická povinnost jejich okolí. Je třeba se pořádně naučit říkat děkují, je třeba naučit děti vděčnosti a vyžadovat za jejich výchovu a náklady dosta-

tečnou protislužbu ve smyslu práce, ať již ve škole, nebo třeba ve sportu. Nejen naši seniorští špičkoví závodníci, ale i masters již nepotřebují medaile, diplomy a poháry, kterých mají plné skříň. Je to vděk svému senseiovi a svému klubu (tedy aspoň tak to chápou) za to, když ještě byli v začátcích, že jim byla věnována stejná péče jako těm, kteří již byli na výsluní, za to že dostali šanci být lepšími a něco dokázat. Za moje trénování se přiblížil počet karatekú které jsem poznal magic kému číslu 2000. Je na místě můj vděk, že alespoň z těch dřívějších kteří si vzpomenout je pět-šest. Není to nostalgie. Je to výchovou a dobou. Já nikdy nezapomínám na svoje rodiče, trenéry či učitele. Nikdy nezapomínám že mi dali šanci jít cestou bojovníka. Nemělo by se zapomínat na ty, kteří nám dali život, kteří nám dali šanci žít lépe, nacházet nové věci a formovat svůj charakter. Měli bychom si zachovat k nim vždy úctu, respekt a vděk. Ale musíme je to nejdříve na učit. Tak že vám přeji do Nového roku ať již těm mladším nebo starším. Buďte vděčným všem, kteří mají o vás zájem, nezištně vás podporují a snaží se dávat něco ze sebe pro vaši cestu životem. Vnímejte co oni dělají pro vás a naučte se jim vracet ve formě respektu, úcty a loajality..

Skoro už pro pamětníky...
Scandinavian CUP 2000

Uvnitř tohoto vydání:

- Výjimeční reprezentanti na radnici 2
- Nejlepší karatekové 2012 2
- I. a II. kolo NP zachraňovalo torzo 3
- Již 5. ročník Kesl CUPU na úrovni 3
- Slušnost nade vše 3
- Zimní camp super 4
- Moje cesta bojovým uměním 4

ZPRAVODAJ

VYJÍMEČNÍ REPREZENTANTI NAŠEHO SK ROVNOU Z MS PŘIJATI NA RADNICI

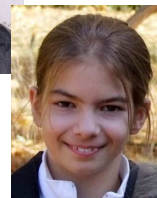

Dvěma mladým karatistům z modřanského sportovního klubu Kesl Ryu se zásluhou skvělého umístění na říjnovém Mistrovství světa v karate dostalo oficiálního přijetí na radnici. Mistryni světa v dorostenecké kategorii Zuzanu Augustinovou a mladšího žáka Jonáše Sanišla, devátého na světě, v doprovodu Zdeny Šklíbové, ředitelky Základní školy prof. Švejcara, osobně přivítali starosta P. Prchal a místostarostka Z. Rybářová. Jonáš i Zuzana začali s karate jako malé děti Zuzka v první třídě, Jonáš jako čtyřletý, takže se tomuto sportu věnují šest či sedm let. V tělocvičně jsou čtyřikrát týdně dvě i tři hodiny a o víkendech jezdí po závodech. Přesto ani ve školní výuce nezaostávají, jak potvrdila jejich ředitelka. Horlivě

o tom přesvědčovali starostu i všechny přísedící, kteří je přijali 7. listopadu do starostovy pracovny pozdravit. Spontánně se rozvyprávěli o svých sportovních úspěších, zepsali akční filmy, v nichž se za karate vydávají jakýkoli bojový sport a trpělivě vysvětlovali rozdíly v kategoriích karate. Dvěma závodí v kata, kde se předvádějí imaginární pohyby a Jonáš má raději kumite, i když se v této kategorii soupeři nevyhnují tělesnému kontaktu. Oba se těší, že než vyrostou, sloučí se všechny karatistické federace v jednu celosvětovou a karate se stane olympijským sportem. Nadšení, s jakým malí sportovci vyprávějí o své oblíbené disciplíně, se přeneslo i na další oblasti záj-

mu hostů. Třeba na plánované projekty výstav by v Praze 12, které jim ukázal starosta na počítačových vizualizacích. Zašli i za architektem Michalem Pajskrem, který jim několik plánů předvedl na trojrozměrných modelech a v katastrálních mapách. Nejvíce radosti však návštěvníci projevili, ředitelku školy nevyjímaje, když si mohli sáhnout na pravý starostenský řetěz. Symbol vážnosti úřadu si Petr Prchal a ostatní zastupitelé zavěšují na šňůrku jen při svatbách, udělení čestného občanství, přijetí za hraničních delegací a při jiných výjimečných příležitostech. Děti okouzlené prostředím obřadní síně i vším co viděly, odcházely z radnice jen nerady. Těší se na další závody a věří, že si pak audienci u starosty zapokají.

NEJLEPŠÍ KARATEKOVÉ SK KESL RYU 2102

Jak už to bývá po mnoho let, i za rok 2102 byli vyhlášeni ti nejlepší našeho SK a potěšující je, že se jedná většinou o borce, kteří by měli být po právu vyhlášeni i jako nejlepší v ČR. Zatím co u těch starších se započítávají nejen soutěžní úspěchy, docházka a tréninková píle, ale i vztah ke svému klubu, to znamená aktivitu tam, kde to klub nejvíce potřebuje a sice na pořádání soutěží, tréninkem těch začínajících, koučování na soutěží, či podpoře na soutěžích těch mladších atd. Ze začátečníků byli vyhlášeni talentovaní a velmi pracovití Sebastian ORAM a Matyáš KOUDELKA, kteří po velmi dlouhé době byli z kategorie těch mladších, kterým stačilo cca 3. měsíce na úspěšné složení zkoušek na 8. Kyu. Dále byl vyhlášen Matěj KUCERA, který sice zvolna, ale díky své pracovitosti a snaze být nejlepší se jím opravdu stává. Ocenění ještě za svou snahu i dobrou docházku obdrželi Filip KRUŽÍK a Ondřej ČERMÁK.

Z oddílu "C" je talentovaných více a tak se vybírali jako nejlepší opravdu ti nejtalentovanější s nejlepší tréninkovou morálkou a nejdynamičtější sportovním růstem. Bez jakékoliv diskuse se jednalo o Vojtěcha ZVÁRU, Roberta PALIČKU, Josefa KUNDRTA a obdivuhodně vitální Soňu NĚMEČKOVOU. Pak již byli vyhlášeni ti opravdu z nejlepších a po právu byl oceněn druhý vicemistr světa, mistr ČR a nositel dalších domácích i mezinárodních úspěchů v kategorii žáků Matěj ŘÍHA. V dorostenkách pochopitelně mohla být nejlepší pouze mistryně světa, mistryně ČR Zuzka AUGUSTINOVÁ a tlačenci na dorosteneckou korunu krále vyhrál tentokrát zaslouženě Libor PODROUŽEK, třetí v kumite na MČR. Poslední léta jsou vyhlášována i kategorie masters a pravdou je, že nejen vyhlášování, ale všichni ostatní v této kategorii zasluhují uznání a respekt, zvláště ti, kteří neváhají prodat svoji kůži na trh i

když už medaile či poháry nejsou jejich smyslem života. Mezi dámmi se tentokrát nejlepší stala Kateřina NEUFINGEROVÁ, sedmá na ME a bronzová z MČR ČABK. Mezi pány o kousíček dříve narozených nedal svým spolubojovníkům z klubu šanci Petr NĚMEČEK druhý vicemistr Evropy a stříbrný z MČR. Na absolutní trůn to znamená být první i v tabulce cti našeho SK vystoupali jako již po několikáté Hanka VAŠÍČKOVÁ a Tomáš REICH. Oba dva nejen že jsou špičkovými závodníky a kvalitními reprezentanty našeho SK doma i v zahraničí, ale příkladní jsou svoji nezištnou obětavostí nejen při pomoci s těmi mladšími, ale i v ostatní práci pro náš SK. Všem pochopitelně ještě jednou velká gratulace, úcta i respekt, protože jak již bylo řečeno, titul nejlepší karateka by pro většinu z nich byla na místě při vyhlášení nejlepších celé ČR. A u těch mladších pochopitelně i velké díky rodičům!!

Leden-únor

I.KOLO NP ČSKE DÍKY NAŠIM SKALNÍM OPĚT ÚSPĚŠNĚ, DRUHÉ ZACHRÁNIL JINDRA...

Že se pomalu ať již dobou, trenéry, nebo pravidly čím dál odbočující od klasického karate dřívějších let stává pravidlem, že seniorské soutěže českého svazu karate mají čím dál nižší počet startujících a stávají se nezáživné a částečně i prodělečné je spíše už běžný fakt. Za náš klub můžeme být vděční, že nám ze všech dřívějších úspěšných i méně úspěšných reprezentantů zůstaly stále a věrně stálíce v podobě Jindry Pilmanna, Anežky Kotěrové a Hanky Vašíčkové, kteří v tomto složení dokázali ze všech klubů získat ve smyslu medailového zisku druhé místo v 1. kole NP ČSKe, který

se konal 12.ledna Ústí n.Labem. Jako vždy nejúspěšnějším a nejvšestrannějším závodníkem celé turnaje byl Jindra PILMANN, který nejen že zvítězil v kategorii kata, ale nedal svým soupeřům ani šanci v nejobsazenější kategorii kumite. Od absolutního zisku medailí ve všech kategoriích ve kterých startoval ho připravil v BRH soupeř, který mu způsobil frakturu nosu. To je jen bohužel následek nikoliv nešťastné náhody, ale výsledek neumění konatujícího karateky, který místo pochopení karate a zvláště v kumite, se chodí na tatami realizovat bez patřičného výcviku a pochopení oprav-

dového bojovníka. Třetí zlatou medaili vybojovala v kata Anežka KOTĚROVÁ a ve finále udolala tím pádem stříbrnou Hanku VAŠÍČKOVOU. Všichni naši medailisté si zajistili tím pádem i postupová místa na MČR. Pochopitelně gratulace všem i díky za vzornou reprezentaci našeho SK. Na druhé kolo se mimo Hanky, která trénovala a léčila na zimním campu se mimo Jindry PILMANNY slušně řečeno vykašlali všichni a u Jindry je nejceněnější, že nemusí bojovat o jakýsi postup na MČR, nebo jinak se pro sebe veřejně realizovat, ale prostě jde reprezentovat svůj klub. A že to udělal úplně vynikajícím hovoří skutečnost, že díky svému vítězství v kata, kumite do 84.

kg a v kumite BRH získal sám pro náš klub druhé místo v hodnocení všech zúčastněných klubů na tomto turnaji!! Tak že tady by se asi slušelo použít děkované slo z kolektivních sportů naší republiky a sice: „**JINDRO DĚKUJEME!**“

Nezbývá než doufat, že alespoň na MČR se dostaví naši borci ve větším počtu...

JIŽ V. ROČNÍK KESL CUPU OPĚT NA VYSOKÉ ÚROVNI

Je to k nevíře, že proběhl již pátý ročník Kesl Cupu a tedy automaticky z toho vyplývá, že již uteklo dlouhých pět let od myšlenky uspořádat zajímavou a atraktivní pražskou soutěž zakládajících členů Miloše Linkeho, Honzy Jukla Hanky Vašíčkové, Tomáše Kumpošta, náčelníka klubu a dalších. Letos i přes skutečnost, že ve stejném termínu nám konkurovala soutěž Trutnově, sešla se velmi slušná konkurence, včetně mezinárodní účasti Poláků a velmi kvalitního velkého týmu Dánů. Nás mohlo potěšit i když se jako všechny sporty potýkáme s menším zájmem, že z našeho klubu opět velmi dobrá účast a sice téměř 40 účastníků a mnohé výkony byly více jak potěšitelné a medailově jsme se, dalo by se říci jako obvykle opět, umístili ve smyslu bodování na prvním místě ze všech zúčastněných klubů. Než si zopakujeme výsledky nejlepších, opět velké poděkování všem, kteří se zasloužili o perfektní průběh této soutěže, zvláště v pátek před soutěží, kdy na na ložení, převoz a vyložení tatami jsme se sešli pouze Vladka, Kačka, Hanka, Miloš a já... V den soutěže ale již v 6:00 bylo nastoupeno dostatečné množství borců a

tak všem velké díky! Samotná soutěž jako vždy měla velký pozitivní ohlas, ale to už není nic zvláštního s tak perfektním organizačním týmem, včetně super rozhodčích. Díky tedy všem, kteří se i jako pomocníci nezištně podíleli na této soutěži a zasloužili se opět o tu nejlepší prezentaci nejen našeho SK, ale celého pražského karate. Ve zkratce tedy výsledky, protože všichni zasloužili za předvedené výkony pochvalu a i ti, kteří na medaili nedosáhli. Pohár pro vítěze ve své kategorii získali: Zuzka Augustinová kata

a vítězství vybojovala i ve speciální kategorii všech zúčastněných hnědých pásů, Karel KESL kata, Štěpán Šafránek kata i kumite, Robert Palička kumite, Tomáš Reich kumite váha i BRH, Tereza Reichová kata 7.kyu, Robert Mann 7.kyu, Martin Beránek 7.kyu, všichni kata. Cenné stří

bro vybojovali Hanka Vašíčková kata, Soňa Němečková kata masters, Němeček Petr kata masters a přidal i velmi cenný bronz ze speciální kategorii všech černých pásů, Jáchym Hořák v kumite, Jakub Slanář kumite a přidal i bronz v kata a ještě Petr Mičic v kata. Bronzové medaile získali Kamil Al Otri v kata masters, Kačka Neufingerová kata masters, Šárka Hubková kata masters, Nikola Janoušová v kumite a Petra Pilařová v kata 7.kyu. Takže suma sumárum 24 medailí na mezinárodní soutěži myslím není vůbec špatné a můžeme být jen moc rádi za všechny zúčastněné naše karateky a to i ty, kteří se medailově neprezentovali, protože jejich počet je i vizitkou našeho SK, že to s pražským a potažmo i českým karate není tak zlé. Díky pochopitelně nejen závodníkům, ale i jejich rodičům, kteří jako vždy obětavě věnovali svoji volnou neděli na snažení svých ratolestí. Musíme si jen držet palce, aby síla a dobré jméno našeho SK vydrželo co nejdéle...

Slušnost nade vše...

Parafraze s filmu pro pamětníky a ještě ne doslovná je pro všechny, kteří nemají určitý pocit zodpovědnosti a částečně i slušnosti. Je třeba si uvědomit, že karate není kroužek a tím i člen našeho klubu není člen nějakého vyžívání. Pokud z jakéhokoliv důvodu se nemůže karateka zúčastnit více jak 2-3 tréninků, je minimální slušnost zavolat, nebo napsat a omluvit se. Je zajímavé, že toto nedělá problémy rodičům začínajících karatek, či začínajícím karatekům, ale víceméně těm, kteří by paradoxně měli být s úrovní a respektem k etiketě karate, o slušném chování ani nemluvě, již daleko dál. Bohužel demence bývalých karatek a některých jejich rodičů jde tak daleko, že i po několika letech společné práce ukončí činnost a nepovažují ani za nutné tuto činnost oficiálně ukončit, tím myslím pouze přijít a říct končím... Nemusíte být nutně posunutí dál myšlením bojovníka a nemusíte mít nutně jeho optimální charakterové vlastnosti. **Stačí být jen slušný...**

Leden-únor

ZIMNÍ CAMP POTVRDIL PRAVIDLO, ŽE NĚKDY MÉNĚ JE VÍCE, ANEB CAMP ZRNA SK SUPER

V dnešní u mnohých nelehké finanční situaci se těžko může odhadnout, kdo prostě na zimní camp nemá finanční prostředky, u těch strašších hraje velkou roli i dovozná, a nebo prostě pouze preferuje podstatně dražší litaní po sněhu nahoru a dolů před akcí našeho klubu, kde se za týden dají u většiny dělat zázraky, nehledě na stálé rozvíjení optimálního kolektivu v našem SK, který se těžko dělá a nachází v normálním tréninkovém procesu. Někdy je i důvodem přehnaná obava rodičů z přetížení svého dítěte, či z jiné újmy, které se mu může na sportovním campu stát. Nechají mnohdy rozhodování na samotném dítěti, pro které je takovéto rozhodování traumatické a pochopitelný strach z nových věcí má za následek do předu nechuť z něčeho, co nepoznalo a těžko samo může posoudit, jestli tam opravdu chce nebo nechce. Pak ještě další stránka věci a to u těch mladších. Mnohdy vidím jak rodiče pomáhají těm menším na tréninku do karategi, zavazují jim tkaničky a jinak si užívají opečování a přes to, že jejich děti jsou daleko samostatně

jší, daleko šikovnější a pouze si servis užívají. Na campu i ti nejmenší se, sice pod dozorem, ale sami oblékají, sami si rozhodují co si vezmou na sebe, sami jedí a sami si i oblékají karategi a ostatní úkony bez problémů. Dejme jim šanci a oni si sami užívají svojí samostatnost. Po této předmluvě k samotnému campu. I když počet všech účastníků do-

hromady byl 20 a všichni včetně vedení campu si hradili ubytování a stravu a tím pádem i trénování bylo pro trenéry bez náhrady, užili jsme si to všichni více než dobře a práce díky tomu, že mohl probíhat individuální trénink se udělalo více jak dost. Do konce i sněhu jsme si konečně u-

žili a tím i koulovačky a dlouhých výletů se zastávkami pro výuku sebeobrany a kumite, které dvakrát by li přes 8.km, což i nejmladší člen campu Nikolas Konykov zvládal naprosto bez problémů. Rozcvičky díky mrazivému počasí byly „neběhací, a tak se skládaly s rychlé chůze se základy karatistických technik a je jich pochopení, což většinou našich karatekú a to i těm vyšším pásum prostě chybí. Do polední tréninky byli akčně rozděleni na krátké části, jednak nácvik kata a kihon pro vyšší STV a pak již mimo klasicky studenéjší halu kruhové tréninky s činkami, švihadly a ostatními pomůckami pro optimální fyzický rozvoj atraktivnější metodou. Odpoledne jak již bylo řečeno výlety po okolí, dokonce proběhl i dvakrát Sychrov se zastávkami s nácvikem sebeobrany. Změna byla i večer, kdy od 19:00 probíhala každý den výuka nové kata a po té krátká přednáška na různé téma až po testy z oblasti

karate, všeobecně vědomostní či soutěž o malífe campu, a vítězové pochopitelně obdrželi věcné ceny. Určitě po hodových večerem byla prezentace jednotlivých členů campu a tradičně proběhly zkoušky na vyšší STV, který se zúčastnili nejen zkoušení, ale všichni účastníci campu. 1.kyu obdržela Kateřina Neufingerová, 2.Kyu Marek Gawlik, 3.Kyu Karolína Gawliková 5.Kyu Johanka Kynclová Kryštof Hlaváč a Nikolas Al Otri, 6.kyu Jan Varga, Martin Beránek a Oram Sebastián. 7.Kyu Konykov Nikolas a Sebastian Oram. Jako vždy byli na závěr vyhlášeni nejlepší campu. Velký výkonnostní skok dopředu udělal Sebastian Oram, který nejen že byl opravdu nejlepší, ale mimořádně získal dvojkoušku a obdržel 6.Kyu, velmi dobře se prezentovali všichni, ale zisk bodů ze soutěží ještě na výsluní poslala Kamila Al Otri, Petra Konfršta a Martina Beránka. Camp tedy opět super a všem účastníkům díky za to, že tradici zůstávají věrní...

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

sedmé pokračování... zpr. 1/2013 Den „D“ je tu a s kamarádem Honzou Plačkem rozklepaní nervozitou rozjždíme zkoušky na hnědý pás, tedy 3. Kyu 29.3.1984 v 19:30 končíme a je nám Sugim kyu uděleno. Oslavička pochopitelně bude, ale jen uvnitř si člověk může říci: „Dokázal jsem to!“ Bylo to hodně času, odhodlání, tíživost, neexistuje volný čas, kultura, ale stojí to za to. Ale odpočinek? Jistě že ne! Teď je třeba trénovat ještě zodpovědněji, aby mé výkony na tréninku a soutěžích odpovídali hnědému pasu! Opět válka „bafuňářů“, jeden chce být asi větší než druhý a nebo že by penízky? Opět ale dilema i pro mě. Odchází dlouholetý předseda US Vašek Veselka a jako můj kamarád mě přetahuje do nového klubu Dynamo Pankrác a Ivan Vlček zase čeká, že se postavím za jeho trénování. Dlouhé

uvažování, tréninky přes prázdniny u Ninio Lvina 1. Kyu. Díky Mirkovi Kováři a Jindrovi Jetelovi jsem již vlastně jednou nohou v Dynamu, avšak jako vždy prozíravý Sugi mi nabízí funkci zástupce šéftrenéra Uhelých skladů. Ještě bych se rád zastavil u naprosto svérázné postavy Jindry Jety. Trošku bohém, ale určitě zručný umělecký aranžér a fotograf Nositel 6.Kyu, ale co na něm bylo na prosto speciálního, kdykoliv jsme měli nějaké posezení u trošky vína, vždy si chtěl zkoušet, jak on říkal, karate na „ostro“. To demonstrovalo pouliční kumite bez většího zastavování. Díky tomu, že Jindra měl něco mezi 80 a 90.kg zatím co já jezdim váhovou 60-65.kg, byla to vždy docela zajímavá škola bojovníka, i když hlavně přítomný dámský ansábl to vždy těžšímu Jindrovi vyčítal. Jako příklad jedna z

našich společných akcí. Jednoho zimního večera, když jsme kolem půlnoci opustili svůj oblíbený klubový podnik vinárnu Kravín v Korunní ulici, kde jsme čas od času tmelili kolektiv, pro tože na tréninku nebylo času nazbyt, zatím co jsem přítomnému ansáblu vyprávěl „veselé historky z natáčení“, Jindra mě nic netušícího poslal k zekopem na střed a na svou obhajobu přítomným vysvětlil, že karatista musí být ve střehu vždy a to i mezi kamarády. Šlo do tuhého a úder mě zatím našťěstí míjely těsně kolem obličeje. Když se mi náhodou podařilo kopnout Jindru do obličeje (zdůrazňuji, že s ním šlo opravdu o zdraví), naprosto minimálně reagoval i na skutečnost, že mu tekla krev z nosu. V průběhu dalšího boje takřka na život a na smrt jen prohodil: „To je dost, že jsi se konečně trošku odvázel“.

Ani přítomnost opodál stojící hlídky VB ve voze, kteří zvolili vyčkávací taktiku Jindru rozhodně nemohlo zastavit, i přes to, že v té době bylo takovéto konání hodnoceno jako jednání nezákonné a hrozilo zadržení. Avšak protože on razil východní teorii nekončit, dokud soupeř neleží na zemi nescho pen boje, ani veřejná bezpečnost nebyla brzdou. Po dalším úderu, který mě našťěstí trefil „jen“ do hlavy se shora a pomalu jsem se při pravoval na „smrt“, Jindra zavelel stop! „Konec boje, ztratil jsem klíče od domu“. Tím byl podle něj ukončen boj a my takřka ruku v ruce hledali ve sněhu klíče a mezi tím hlídka VB odjela. Tak i takhle jsme viděli v té době naše karate, i když v této formě ne moji vlastní vinou.